Mees ja naene ellawad praego weel (1819) ja ellawad Jummala auuks ja heaks õppetusse märgiks teistele, ja ehk kül mollemad on Jummalat kartmas, siiski näiks naest ehk surema holega weel Temma pole hoidwad, kui meest ennastki.

Agga ehk kallewi-kudduja olli peäle selle, et naese süddant mõtles pörata, temma pärrast wahhest weel ka teise sü al. Ehk ta püdis wahhest wäggise naest teie sata. Sest ei sada nisuggune püüdminne ei ial head; ja ehk süddamel kül halle nähjes, et Jummala armo ja head ei tahheta, egga moisteta, mis rahhuks tarwis; ärra siiski sureſt püa, waid jä agga palwesse ja jätta Jummala holeks. Agga sinno püüdminne olgo armastus, tassane meel, allandus, kannatus, õigus ja truus, ja mis on nendesarnatsed, et sa seddasuggust, kui sedda õiget usso wilja, üllesnäitad. Wata, sellega sa woidad süddamed ärra, olgo kuigi kowwad, auustad Jummalat omma Issandat, ja saad pea leidma, et Temma isse päwa ja tundi iggast süddamest ärra kül teab, kedda Temma ärranäinud, ja sinnagi saad römustama ja römo kitust Temmale laulma, kelle arm on lõpmata, ja saad Issandat nendegi pärrast tännama, kellest sa ei lootnud middagi. Agga püad sinna wäggise, wata, siis saab teise südda sinno peäle tiggedaks, ja ei mõo sanna sinno suust siis ennam, ja olgo kül ehk keigearmsam.

Ja selle pärrast hoia peälekäimast; hoia omma tahtmist taggaaiamast.

Üks luggeminne pühhast Apostlist Joannesest, mis Eusebius kirja on pannud.

Pühha Apostel Joannes läks omma wanna ea sees, Piiskopide palwe peäle, monda koggodust üllewaatma, ja sedda teed käies, leidis temma üht noort meest, kelle palle näggo jo head tunnistas; agga ei olnud temma weel mitte ristiinnimesseks sanud. Joannes pallus tedda waimolikko juhhatamisse pärrast, ühhe koggodusse Öppetaja hole alla. Noor mees sai nüüd öppetusse alla ja pärrast ka ristitud ja ellas monne aasta wägga hästi, ja nenda kui õige ristiinimesse kohhus on. Agga mailm tombas tedda jälle omma wõrkude sisse, ja luggu sai temmaga pahhemaks kui ollige, ennego temma ristiinnimesseks sanud, ja nenda kui, Jummal parrago, keikist nähha, kes on armo sanud, agga wanna tee peäle jälle taggasi wõtwad pöörda. Ja Issand isse ütleb, et rojane Waim, kui ta innimesest wälja on läinud, monne aia pärrast seitse teist waimo ennesega wõttab, kes kurjemad on tedda ennast, ja kui temma omma kotta jälle tulleb, kust ta on wäljaläinud, ja mis temma leiab luaga pühhitud ja ehhitud ollemast, et selle in-